2016-2-RE

CAUSA 2016-2-RE
(Griful Rius c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 30-2016. Recurs d'empara

Sentència del 6 de juliol del 2016

BOPA núm. 42, del 20 de juliol del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de gener del 2016, per la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la diligència del 21 d'octubre del 2015, signada pel secretari judicial de la Secció Civil 4 de la Batllia, i, contra l'aute del 27 de novembre del mateix any, dictat pel Tribunal de Batlles d'aquesta mateixa Secció, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets "*a la tutela judicial efectiva*", "*a un procés degut amb audiència prèvia i contradicció", "a obtenir d'un jutge una resolució motivada en dret i a una resolució congruent amb les peticions de les parts*", reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i per una presumpta vulneració del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que anul·li la diligència esmentada, així com l'aute objecte de recurs. Així mateix, demana que declari la suspensió del requeriment efectuat pel secretari judicial durant la tramitació d'aquest recurs per tal d'evitar que es produeixi la vulneració del dret a la intimitat de la recurrent;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 14, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 15 de febrer del 2016;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 d'abril del 2016, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2016-2-RE;

Vistos els escrits d'al·legacions presentats, respectivament, el 26 d'abril del 2016, per ambdues parts;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Isidre Molas Batllori;

Antecedents

Primer

La Sra. Dolors Griful Rius va ser citada a comparèixer a judici a instància de la Sra. Maria Antònia Alonso González.

La Batllia va aplaçar d'ofici el tràmit al 9 d'octubre del 2015. Tot i això per tal com, entre d'altres, la batlle designada es va inhibir i se'n va designar una altra per torn de ponències, el tràmit de demanda no es va poder dur a terme.

Segon

El 21 d'octubre del 2015, el secretari judicial de la Secció Civil 4 de la Batllia va notificar a la procuradora de la Sra. Dolors Griful Rius una diligència mitjançant la qual se li requeria que en un termini de vuit dies indiqués els hereus del difunt Sr. Antoine Pérez Carrillo i aportés la còpia del testament i/o les seves darreres voluntats i/o altra documentació de que disposés a efectes d'acreditar aquest punt.

Tercer

El 2 de novembre del 2015, la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta diligència, per tal com considerava que s'havien vulnerat els drets a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. Aquesta part considerava que el secretari judicial no tenia competència per dictar un requeriment, que no s'havia seguit un procediment degut, és a dir, que s'havia vulnerat el principi de contradicció i que el requeriment mancava de motivació.

Quart

El 27 de novembre del 2015, la Secció Civil 4 del Tribunal de Batlles va dictar un aute mitjançant el qual inadmetia a tràmit aquest incident de nul·litat d'actuacions, confirmava la diligència impugnada i imposava a la part sol·licitant les costes processals derivades de la tramitació de l'incident de nul·litat d'actuacions.

En aquest aute, el Tribunal de Batlles declarava que la diligència impugnada no contenia cap acte

decisori, sinó un requeriment mitjançant el qual es pretenia la identificació d'un altre codemandat, suposadament hereu del Sr. Antoine Pérez Carrillo, el qual seria el difunt espòs de la Sra. Dolors Griful Rius, als efectes de continuar la tramitació del procés per edictes, com demana la part agent i evitar, aquí sí, la vulneració del dret a un procés degut.

Cinquè

El 19 de gener del 2016, la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius va interposar un recurs d'empara contra les decisions esmentades en l'encapçalament d'aquesta sentència, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els vessants indicats anteriorment, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i per una presumpta vulneració del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part manifesta que el requeriment d'aportar una informació i documentació sobre uns aspectes privats i que afecten a la seva intimitat, emana d'un càrrec judicial mancat de la potestat jurisdiccional necessària. Segons el parer d'aquesta part es tracta d'una decisió jurisdiccional, ja que la Llei qualificada de la Justícia dóna dues úniques competències al secretari judicial: exercir la fe pública i assistir al batlle en l'exercici de les seves funcions. Per tal com no hi ha cap ordre prèvia del batlle o d'un tribunal, l'actuació del secretari judicial era autònoma i sobrepassava les seves funcions. D'acord amb l'article 48 a) del Codi de l'Administració, la diligència del secretari judicial impugnada és nul·la de ple dret, perquè ha estat efectuada per una persona mancada de potestat jurisdiccional i per aquest mateix motiu vulnera els drets "a la tutela judicial efectiva" i a un procediment legalment establert.

En segon lloc, la part recurrent considera que l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions conté una motivació totalment irracional i irraonable, pel fet d'afirmar que el requeriment esmentat no és una decisió jurisdiccional; però a contrario sensu això implica que un secretari judicial pugui ordenar un requeriment de fer a una part sense que prèviament un jutge ho hagi decidit. L'ordenament jurídic no estableix el deure d'aportar sense més unes informacions, sinó que és el Tribunal el qual ha de definir aquest deure en el moment de fer el requeriment. Segons el parer d'aquesta part l'actuació del secretari judicial sense l'ordre prèvia del jutge excedeix el mer impuls processal, ja que imposar una conducta a un tercer té caràcter jurisdiccional.

Aquesta part afegeix que el fet que l'òrgan judicial hagi desestimat la vulneració al·legada no convalida el vici de la resolució originària d'haver estat dictada amb absoluta manca de jurisdicció.

A banda d'allò que s'acaba d'exposar, la part recurrent considera que la diligència impugnada ha de ser igualment declarada nul·la, perquè es va ometre posar en coneixement d'aquesta part les circumstàncies i els motius del requeriment, com la possibilitat d'escoltar aquesta part. Si bé és cert que el Tribunal de Batlles va exposar posteriorment les finalitats del requeriment, això no esmena la vulneració del dret a la defensa d'aquesta part, la qual ha hagut d'interposar un incident de nul·litat d'actuacions per conèixer-les.

Afegeix que aquesta diligència manca absolutament i totalment de motivació i vulnera, per consegüent, el dret a un procés degut. No es pot adduir que no es tracti d'una decisió jurisdiccional per eximir-la d'aquesta motivació, altrament s'arribaria a la conclusió que les decisions dels secretaris judicials podrien evitar les obligacions que pesen sobre les decisions dels jutges. Contràriament al parer del Ministeri Fiscal que manifesta que si aquest requeriment fos un acte d'ordenació del procediment, la providència que el dugués a terme tampoc contindria cap mena de

motivació, aquesta part a més de considerar que es tracta, en aquest cas, d'una decisió de fons, destaca que d'acord amb l'esperit de l'article 10 de la Constitució, totes les resolucions que emanin dels tribunals han de ser motivades i, en particular, aquelles que imposen deures als ciutadans.

És en el moment de la notificació de la resolució del Tribunal de Batlles que la part recurrent pren coneixement que la demandant va sol·licitar la citació dels hereus del seu difunt espòs per edictes, motiu pel qual la decisió de requerir informació a aquesta part va ser presa d'ofici per la Batllia.

Ara bé, l'aute del Tribunal de Batlles no només no subsana aquest vici, sinó que vulnera altres drets fonamentals d'aquesta part: inverteix de manera injustificada la càrrega de la prova, ja que correspon a la part agent identificar les persones a les quals pretén demandar; vulnera el dret a la intimitat de la recurrent, ja que el requeriment no conté cap anàlisi de proporcionalitat per poder determinar si la documentació requerida és excessiva per poder atendre la necessitat de la tutela de l'altra part, i si això es podia fer per vies que impliquessin una menor ingerència; i, incorre en incongruència *ultra petita*, ja que decideix la condemna en costes d'aquesta part derivades de l'incident de nul·litat d'actuacions malgrat que l'altra part no ho va demanar, sobretot, tenint en compte que la part adversa no es va oposar a l'anul·lació de la diligència impugnada.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que anul·li la diligència esmentada, així com l'aute objecte de recurs. Així mateix, demana que declari la suspensió del requeriment efectuat pel secretari judicial durant la tramitació d'aquest recurs per tal d'evitar que es produeixi la vulneració del dret a la intimitat de la recurrent.

Sisè

El 15 de febrer del 2016, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Ministeri Fiscal entén que el requeriment efectuat pel secretari judicial no pot considerar-se com una de les resolucions definides en les disposicions de l'article 18 de la Llei qualificada de la Justícia; es tracta d'un simple acte de tràmit destinat a identificar un possible codemandat. Aquest acte no necessita motivació i pot ser perfectament emès pel secretari judicial actuant en funcions d'assistència judicial del batlle. Afegeix que no s'ha acreditat que les suposades vulneracions al·legades hagin suposat una afectació material dels interessos de la recurrent.

Pel que fa a l'aute del Tribunal de Batlles impugnat, el Ministeri Fiscal considera que respon de manera concreta, seguint un raonament lògic i fonamentat en Dret a totes les pretensions plantejades, aclarint de manera detallada els motius pels quals cal considerar que la diligència del secretari judicial no és una decisió jurisdiccional.

Per tot això, el Ministeri Fiscal manifesta que la recurrent pretén obtenir una tercera valoració de les proves practicades i recordant la competència del Tribunal Constitucional, destaca que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a obtenir una resolució estimatòria de les pretensions del demandant.

Setè

El 7 d'abril del 2016, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius, seguidament, va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Vuitè

El 26 d'abril del 2016, la representació processal de la Sra. Maria Antònia Alonso González va presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual s'oposa a aquest recurs d'empara. A més d'adherir-se a la motivació i als fonaments jurídics continguts en l'aute del 27 de novembre del 2015, dictat per la Batllia, i a l'informe del Ministeri Fiscal, manifesta que la part recurrent no va impugnar en el seu escrit d'empara l'aute del 17 de març del 2016 en què es desestimava el recurs presentat contra l'aute del 27 de novembre esmentat, ja que les resolucions dels incidents de nul·litat d'actuacions no es poden recórrer. D'això se'n deriva que el recurs d'empara presentat el 19 de gener del 2016, no respecti el termini de 15 dies hàbils establert per l'article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

No obstant això, aquesta part precisa que la diligència impugnada forma part de les diligències realitzades per determinar la identitat dels ignorats hereus del Sr. Antoine Pérez Carrillo, el qual havia estat l'espòs de la Sra. Dolors Griful Rius qui es podia suposar que coneixia aquestes informacions. La recurrent sabia per l'aute del 2 d'octubre del 2015 i per la providència del 7 d'octubre del mateix any, que aquesta part havia promogut el judici civil d'autes contra ella, el Ministeri Fiscal i els ignorats hereus del Sr. Antoine Pérez Carrillo. Per consegüent, els drets constitucionals al·legats no han estat vulnerats.

La recurrent com a esposa del difunt Sr. Antoine Pérez Carrillo hauria de tenir la informació requerida, tanmateix, cas de no disposar d'aquesta informació podia contestar la diligència en aquest sentit; tampoc calia que exhibís tota la documentació de la qual disposa, sinó tan sols, els extractes en què es determina la identitat dels suposats hereus, o fer-la constatar notarialment. Per tant, no es vulnera en cap cas el dret a la intimitat de la recurrent.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs i que condemni la part recurrent al pagament de les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i eventualment de saig.

Novè

El mateix 26 d'abril del 2016, la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius va presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual posa en coneixement del Tribunal Constitucional uns fets nous: l'aute del 17 de març del 2016, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, que acorda la inadmissió a tràmit del recurs d'apel·lació presentat contra l'aute del 27 de novembre del 2015 que resolia l'incident de nul·litat d'actuacions; i, la providència del 4 d'abril del 2016 que fixa l'audiència per al 12 de maig del 2016 per evacuar el tràmit de demanda citant a les parts i als ignorats hereus del difunt Sr. Antoine Pérez Carrillo, mitjançant la publicació d'edictes. Pel que fa a aquesta darrera decisió, la Batllia decideix en sentit totalment contrari d'allò que va acordar en l'aute del 27 de novembre del 2015 impugnat; es podria doncs deduir que la Batllia ha deixat sense efecte el requeriment efectuat en la diligència impugnada, tanmateix, no hi ha hagut cap fet nou que hagi suscitat aquesta darrera decisió. En qualsevol cas, la Batllia ja es va pronunciar en el sentit de desestimar la petició de nul·litat d'actuacions d'aquesta part i no pot tornar a jutjar aquest punt en

mèrits del principi de la immutabilitat de les resolucions judicials.

Tot i que el contingut de la providència del 4 d'abril del 2016 és beneficiós per a aquesta part, ni la diligència ni l'aute impugnat en aquest recurs d'empara han estat revocats, quedant igualment vigent la condemna en costes d'aquesta part continguda en l'aute del 27 de novembre esmentat, destacant d'aquesta manera la incongruència entre ambdues decisions contradictòries.

Seguidament aquesta part s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i dóna per reproduïdes les al·legacions formulades en el seu escrit de recurs d'empara.

Per acabar, reitera les pretensions contingudes en el seu escrit d'empara i demana que es continuï el procediment pels seus tràmits.

Desè

El 9 de maig del 2016, el Ministeri Fiscal, el 10 de maig del mateix any, la representació processal de la Sra. Maria Antònia Alonso González, i, el 19 de maig també del mateix any, la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

En els tràmits previs a l'inici d'un procés civil, la recurrent va rebre una citació de la Batllia en què se li comunicava la presentació d'una demanda de judici civil. Personada la recurrent el dia assenyalat, la Batllia va ajornar d'ofici l'acte perquè no totes les parts havien estat citades. Amb posterioritat, es va notificar a la recurrent una diligència de requeriment feta pel secretari judicial de la Batllia Civil 4, perquè en un termini de vuit dies indiqués "*els hereus del difunt Sr. Antoine Pérez Carrillo*" i aportés "*còpia del testament i/o darreres voluntats del mateix i/o altra documentació de que disposi a efectes d'acreditar dit extrem*"; és a dir, que aportés el nom d'uns altres possibles demandats, així com la còpia del testament o de les darreres voluntats. Es tractava, doncs, d'una diligència de requeriment d'informació emesa pel secretari judicial.

Segon

El requeriment judicial és aquell requeriment ordenat per un jutge per tal d'exigir que una persona faci o s'abstingui de fer alguna cosa determinada. Es tracta d'una exigència de compliment obligat prevista i habilitada per la llei; i, així mateix la llei n'estableix les conseqüències en cas de desobediència. És a dir, la llei preveu el requeriment judicial per a determinats supòsits, el reserva al jutge i en sanciona l'incompliment.

El cas que ens ocupa no es refereix, per tant, a un requeriment judicial, sinó a una diligència de

requeriment feta pel secretari judicial i realitzada en virtut de les competències d'aquest. Les funcions del secretari judicial, definides a l'article 59 de la Llei qualificada de la Justícia, són les següents: "*1. Els secretaris judicials, de conformitat amb la present Llei i les lleis de procediment, exerceixen la fe pública judicial i assisteixen als batlles i tribunals en l'exercici de les seves funcions. 2. En el curs dels procediments judicials, les seves actuacions les faran per mitjà d'actes i diligències. Lliuraran còpies certificades de les actuacions judicials, no secretes ni reservades, a les parts interessades i practicaran totes les notificacions i actes de comunicació*."

En concret, en aquest cas, la competència posada en pràctica seria la d'assistència al batlle en l'exercici de les seves funcions.

Tercer

La diligència de requeriment no judicial del secretari judicial no està prevista expressament com a tal competència, així com tampoc el seu incompliment no té una sanció jurídica específica. No està previst el requeriment no judicial que, en tot cas, només pot ser realitzat per un secretari judicial en el marc de les seves funcions d'assistència als batlles i als tribunals, però la seva força d'obligar i la seva efectivitat és distinta a la d'una resolució judicial, perquè en aquest darrer supòsit comporta la previsió legal de la seva obligatorietat i, en cas d'incompliment, unes responsabilitats fixades per llei. Resulta clar que no es tracta d'un requeriment judicial, sinó d'un requeriment d'informació del secretari judicial fet en el marc de les competències atribuïdes per la llei als secretaris judicials, que en tots els casos, segons l'article 59 de la Llei qualificada de la Justícia esmentat, són exercides "*de conformitat amb la present Llei i les lleis de procediment*."

Quart

En aquest cas, el requeriment del secretari judicial anava dirigit a la recurrent per tal d'obtenir el nom d'un, com a mínim, dels demandats sobre el qual la demandant no havia donat cap més altra precisió que el fet d'haver estat hereu (o cohereu) juntament amb una altra persona (la vídua del difunt) que també és demandada, i a qui va dirigit el requeriment.

El tema general de l'eficàcia d'un requeriment d'un secretari judicial mereix una referència especial quan la demanda d'informació estableix un termini temporal taxat i imperatiu per tal de requerir la informació a un particular. A un particular que, a més a més, en aquest cas resulta ser un dels demandats en la mateixa causa.

Cinquè

En el marc previ d'inici d'un procés civil (abans de produir-se l'emplaçament) realitzar una indagació sobre la identitat d'un subjecte indeterminat en la demanda presentada, significa una actuació feta per tal de suplir l'absència d'un element tan fonamental de la part demandant com la determinació de la identitat dels demandats. Ara bé, si la demanda té indeterminat el nom del demandat, però no la seva existència, la llei preveu com fer la citació a l'emplaçament a través d'edicte.

Sisè

Les funcions indagatòries de l'assistència del jutge civil poden abastar la recerca de la localització d'una persona determinada, per tal de poder-la emplaçar, però no sembla que puguin estendre's a indagacions sobre l'existència d'una persona o sobre el nom d'una persona que el demandant afirma que existeix encara que no pot identificar-la. En una causa civil, el demandant té la càrrega de determinar contra qui dirigeix l'acció judicial; i ningú pot obligar als altres demandats, si n'hi ha, a dir-ho, si ho saben, o a aportar documents, fins i tot, abans de l'acte d'emplaçament, més enllà, de la seva identificació personal.

Setè

No es tracta, per tant, d'un acte decidit pel batlle i comunicat a través del secretari judicial, sinó d'un acte jurídic del secretari judicial (del servei administratiu judicial) realitzat en el marc de les seves competències, però que, en el marc d'un cas civil, en canvi, tendeix a cercar la identitat o determinar el nom d'un dels demandats, que el demandant desconeix. I que ell no està habilitat per llei a investigar.

En els procediments judicials la pràctica indagatòria pot ser utilitzada, en especial, per tal de determinar el domicili de les notificacions, i així ho reconeix la doctrina sense objeccions. Si l'actor afirma i acredita que no pot designar un domicili, residència o lloc de treball del demandat, res no impediria que des de l'òrgan judicial encarregat de convocar l'emplaçament es realitzessin les gestions pertinents abans d'haver de fer-ho per edictes. Per exemple, la demanda d'informació als òrgans competents de l'Administració o a persones particulars alienes al procés sobre el domicili dels demandats per tal de poder comunicar l'acte d'emplaçament del demandant en un judici civil. De l'emplaçament depèn que el demandat conegui l'existència del judici i, per tant, que li sigui respectat el seu dret a la defensa. En qualsevol cas, les infraccions de les normes jurídiques que regulen l'emplaçament dels demandats podrien ser causa de nul·litat de les actuacions posteriors.

El requeriment d'informació del secretari judicial de la Batllia sobre la identitat d'un demandat que no ha estat precisat pel demandant no és un acte de tràmit per poder cursar una notificació d'emplaçament, sinó una decisió no autoritzada per la llei de recerca dels termes de la demanda que desborda les seves atribucions legalment establertes; el seu incompliment no té tampoc unes conseqüències previstes legalment. I encara més, cal afegir que l'acte en ell mateix té com a finalitat que un demandat determini el nom d'una persona que el demandant no pot determinar. Els principis informadors fonamentals de la justícia civil pregada no preveuen una investigació judicial autònoma sobre la identificació d'un demandat, cosa que correspon sempre al demandant.

Vuitè

En conseqüència, la falta d'una regulació legal específica sobre el requeriment no judicial del secretari judicial en el marc d'un procediment judicial civil no pot comportar per als particulars l'obligatorietat de facilitar la informació que tinguin a aquella persona que no estigui expressament autoritzada per llei a exigir-la, s'entén totes les parts incloses.

En els sistemes constitucionals, els ciutadans no estan obligats a donar informació a l'Estat sobre allò que aquest els vulgui demanar, excepte quan la llei els obliga a fer-ho i permet a l'Administració exigir-ho. Aquesta és la base de l'Estat de Dret (l'Estat només pot actuar quan i com la llei l'autoritza), i en ell, l'ordenament jurídic està informat pel principi de llibertat de les persones, entesa com el dret d'autodeterminació de la voluntat personal en el marc i amb els límits que estableix la llei.

Les normes processals no són disponibles, sinó una garantia de l'Estat de Dret i, per tant, de la llibertat personal.

Novè

La recurrent no ha vist, però, lesionats els drets a la jurisdicció, a un procés degut i a una resolució motivada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, drets que han trobat una resolució judicial definitiva en aplicació de la legislació ordinària que no correspon a aquest Tribunal Constitucional entrar a valorar, perquè no és una tercera instància judicial. Correspon només a la jurisdicció ordinària l'aplicació de les normes de l'ordenament jurídic general i la valoració de les proves, i així s'ha fet a través d'una decisió que, més enllà de possibles desacords, no resulta arbitrària, irraonada o incoherent.

Correspon, en canvi, al Tribunal constitucional la protecció dels drets i llibertats constitucionals. I en aquest cas ha resultat afectat el dret fonamental a la llibertat personal del recurrent amb el requeriment d'aportar un document que conté elements que formen part de la seva privacitat: la lesió del dret consignat a l'article 14 de la Constitució: "*Es garanteix el dret a la intimitat (...). Tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar*". La reclamació del testament amb una finalitat de recerca de la identitat d'un demandat que la part actora no ha determinat vulnera l'article 14 de la Constitució i, a més a més, l'alteració de les previsions legals sobre les funcions dels secretaris judicials poden lesionar el dret constitucional a la llibertat i el compliment escrupolós de les normes processals civils i, en conseqüència, afectar els principis del procediment civil i en aquesta mesura les bases de l'Estat de Dret. Mitjançant aquest requeriment d'informació sobre la identitat de la persona d'un codemandat resulta lesionat el dret genèric del recurrent a la llibertat, entesa com a autodeterminació de la voluntat en el marc de la llei, perquè en l'Estat de Dret ningú no pot ser obligat a fer allò que la llei no l'obliga a fer i només ho ha de fer en la forma i davant del subjecte que legalment ho pot exigir. I en el cas d'haver-se produït podria tenir incidència en el dret al "*procés degut*" previst a l'article 10 de la Constitució. Perquè correspon a la part actora i no als òrgans jurisdiccionals la determinació del subjecte a qui es reclama.

En conseqüència, el Tribunal Constitucional decideix atorgar parcialment l'empara demanada per la vulneració de l'article 14 en connexió amb els articles 9 i 10 de la Constitució, l'anul·lació del requeriment efectuat pel secretari judicial de la Batllia el 21 d'octubre del 2015 i l'aute del 27 de novembre del mateix any i ordenar que, si no s'ha celebrat ja, es realitzi l'acte de compareixença de les persones demandades convocades per providència del batlle el 4 d'abril del 2016 per tal de ser informades de la demanda presentada, sense insistir més en aquells requeriments d'indagació, processalment no idonis i constitucionalment lesius per al dret a la intimitat, la llibertat de les persones i l'Estat de Dret.

Per consegüent, s'ha d'estimar parcialment aquest recurs d'empara per la vulneració del dret a la intimitat de la recurrent en connexió amb els articles 9 i 10 de la Constitució i anul·lar les resolucions impugnades. Atesa l'estimació parcial del recurs d'empara no procedeix fer condemna en costes d'aquesta instància.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Estimar parcialment el recurs d'empara 2016-2-RE presentat per la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius, contra la diligència del 21 d'octubre del 2015, signada pel secretari judicial de la Secció Civil 4 de la Batllia, i, contra l'aute del 27 de novembre del mateix any, dictat pel Tribunal de Batlles d'aquesta mateixa Secció.

Segon

Declarar que s'ha vulnerat el seu dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

Tercer

Anul·lar la diligència del 21 d'octubre del 2015, signada pel secretari judicial de la Secció Civil 4 de la Batllia, i l'aute del 27 de novembre del mateix any, dictat pel Tribunal de Batlles d'aquesta mateixa Secció.

Quart

No fer cap condemna en costes processals d'aquesta instància.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Dolors Griful Rius, a la representació processal de la Sra. Maria Antònia Alonso González, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 6 de juliol del 2016.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Dominique Rousseau
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat